

Helmut Schmidt nebyl v Nizozemsku na rozdíl od Brandta vnímán jako „sympatická“ osobnost a to vzájemné rozepře jen podporovalo. Pátá kapitola pak popisuje asi nejkonfliktnější téma těchto let, dvojitý rozhodnutí NATO z roku 1979. Kancléř Schmidt tehdy nestál v opozici jen vůči většinovému názoru ve vlastní straně, ale i proti PvdA, která se výrazněji než SPD angažovala v mírovém hnutí. Konec účasti SPD na vládě v roce 1982 tak znamenal velké zklidnění vzájemných vztahů obou stran. SPD se posunula ve své rétorice více doleva a PvdA se naopak opět přiblížila politickému středu. Tomuto období až do znovusjednocení Německa je věnována sedmá část knihy. Poměrně překvapivě zde vyznívá přístup SPD a PvdA ke znovusjednocení Německa. Nizozemská strana na něj zareagovala velmi rychle a pozitivně. Naopak v Německu bylo sjednocení jednoznačně tématem vládní CDU a SPD jej nedokázala využít. To se potom výrazně projevilo ve volbách na sklonku roku 1990. Závěrečná sedmá kapitola obsahuje stručné shrnutí témat, kterým se autor věnoval na předešlých stránkách publikace.

Drögemöller vycházel při psaní knihy z obsáhlého souboru pramenů a literatury. Prostudoval nemalé množství archivních materiálů, novin a časopisů v němčině i nizozemštině. Neváhal požádat o rozhovor významné osobnosti SPD a PvdA (E. Bahr, Max van der Stoel a další). Snadnějšímu čtení publikace pomáhá příloha se jmény německých a nizozemských politiků a jejich základními biografickými údaji. Samozřejmě nechybí jmenný rejstřík a seznam zkratk. Mezi přílohami bohužel nenajdeme chronologický přehled významných událostí v historii SPD a PvdA, který by jistě uvítalo mnoho čtenářů. Německé vydání knihy z roku 2008 obsahuje také předmluvy od tehdejších předsedů nizozemské a německé sociální demokracie Woutera Bose a Kurta Becka.

Celkově můžeme knihu hodnotit jako čtivé a podrobné pojednání o vztazích mezi SPD a PvdA od konce druhé světové války do pádu železné opony. Ačkoliv je autor sám členem SPD, téma zpracoval s dostatečnou objektivitou.

Tomáš Malínek

Marcus Hawel, Die normalisierte Nation. Vergangenheitsbewältigung und Außenpolitik in Deutschland. Mit einem Vorwort von Moshe Zuckermann. Hannover: Offizin, 2007, 448 s. ISBN 3-930345-50-2

Když v roce 1998 ve Frankfurtu německý spisovatel Martin Walser přebíral mírovou cenu německých knihkupců, obrátil se ve své řeči proti údajné instrumentalizaci holocaustu a trvalé prezentaci německé viny. Oslovil tak téma, které se před německou společností a politikou otevřelo po pádu berlínského zdi a znovusjednocení Německa: Nakoľik je současné Německo „normálním“ státem? Vychází či má nadále vycházet jeho politika z tragické zkušenosti dvou světových válek? Hannoverský sociolog Marcus Hawel se těmto otázkám věnuje z hlediska zahraniční politiky.

Autor knihu rozdělil do pěti částí. V úvodu a v první, teoretické kapitole uvádí čtenáře hutným textem do současného diskursu o normalitě a normalizaci. Ve stěžejní části se

pak dostává k německé zahraniční politice. Popisuje a analyzuje kroky, které vedly k nové sebeidentifikaci Německa v zahraničněpolitické aréně; v samostatné kapitole pak rozebírá mimořádnou roli evropské integrace pro německou normalizaci. Závěr je koncipován jako pokračování diskursu o normalitě ve světle nových zjištění, prezentovaných v jádru knihy. Těžiště výkladu tvoří období od pádu berlínské zdi a sjednocení Německa do současnosti.

Základní Hawelovou tezí je tvrzení o souvislosti mezi normalizací německé zahraniční politiky a její militarizací. Normalizací je zde myšlen přechod od omezené suverenity bonnské republiky (symbolizované kulturou zdrženlivosti v mezinárodní politice, šekovou diplomacií a zdůrazňováním hospodářské síly a politické slabosti západoněmeckého státu) k sebevědomějšímu vystupování na mezinárodním poli, jak to začala činit německá diplomacie po letech 1989/1990. Koncept normalizace vnucuje představu, že cestou k normalitě je přijetí západních hodnot, což autor zpochybňuje (jde o deterministické, kapitalistické pojetí dějin), ale přesto nakonec pracuje právě s tímto výkladem. Militarizací Hawel rozumí detabuizaci vojenských prostředků zahraniční politiky a využití cizích válečných konfliktů k vlastnímu prospěchu. Německu se podle Hawla podařilo vstoupit zpět na mezinárodní tribunu právě touto cestou.

První vlastovkou samostatnosti v zahraniční politice bylo jednostranné uznání nezávislosti Chorvatska a Slovinska v roce 1991. Zásadní význam přikládá Hawel aktivitám Spolkové republiky po 11. září 2001, kdy Německo nabídlo plnou (vojenskou) podporu Spojeným státům v nové válce proti terorismu. Německo chtělo zůstat pro USA spojencem prvního ranku – účast na vojenských akcích se měla proměnit ve větší váze německého slova („*Wer mitschießt, darf auch mitreden*“). Naopak německému odmítnutí přímé vojenské účasti na válce proti Iráku v roce 2003 není podle autora třeba přikládat tak velkou důležitost – odmítnutí bylo spíše akcí PR charakteru a ve skutečnosti Německo poskytl USA i v tomto konfliktu množství podpory a provedlo opatření, která ulehčila přesun amerických vojenských kapacit do místa konfliktu. Podle Hawela si v tomto případě německá politika – právě díky postupující normalizaci – mohla (a měla) dovolit úplné odmítnutí pomoci vůči USA. To by však kolidovalo s německým zájmem na posílení vlastní vojenské a politické pozice po boku Spojených států. Jak si autor všímá, v tomto smyslu se v berlínské republice zcela sjednotily pozice liberálních a konzervativních politických a společenských sil. Autor vyjadřuje zklamání nad skutečností, že na „militarizaci“ německé zahraniční politiky se velkou mírou podílela právě vláda rudozelené koalice (1998–2005). Došlo tak k paradoxu, kdy vláda stojící politicky nalevo spoluutvářela „pragmatickou a imperialistickou zahraniční a světovou politiku Západu“.

Mimořádnému významu evropského integračního procesu pro německou normalizaci věnuje Hawel v knize zvláštní kapitolu. Německo podle něj našlo v evropanství náhražku vlastnictví a nacionalismu. Každé posílení integračního projektu znamenalo i posílení Německa. Pro českého čtenáře bude zajímavé zejména zhodnocení role a zájmu německé politiky na rozšíření EU v roce 2004. Jeho hospodářská síla znamená, že žádná země Evropy ani světa nemá zájem na špatných vztazích se Spolkovou republikou. Je to exkluzivní pozice, avšak jak autor varuje, těžko se vyhnout nebezpečí jejího zneužití.

Marcus Hawel v knize mapuje německou zahraniční politiku a její implikace z marxistické pozice. Jakožto levicový intelektuál (vzděláním sociolog) blízký německé straně *Die*

Linke kritizuje západní hodnoty, které podle něj nejsou garantem míru – naopak, po konci bipolárního rozdělení světa se jejich ztělesněním stal „morální imperialismus lidských práv“, který ospravedlňuje vojenské zásahy mimo vlastní území a pod zástěrkou ochrany práv místních obyvatel zajišťuje Západu vliv nad oblastmi s výskytem klíčových nerostných zdrojů. Pro čtenáře, který se nemusí ztotožňovat s Hawlovým viděním světa, je kniha cenná především jako výklad německé zahraniční politiky posledních dvaceti let z hlediska marxistické školy mezinárodních vztahů. Autorův výklad je srozumitelný, svou čtivostí a spádem přitom nezřídka připomíná esej. Čtenář zde najde mnoho zajímavých i provokativních myšlenek a názorů, které mu umožní nahlédnout německou i evropskou a světovou zahraniční politiku z jiného úhlu pohledu, než je zvyklý (na přesvědčivosti autorovi ovšem ubírá jeho mlčení o roli východoněmeckého režimu v německé normalizaci a německých dějinách jako takových).

Označení za „esej“ se týká jádra knihy, tedy kapitoly věnované německé roli v mezinárodní a evropské politice; už neplatí pro úvodní teoretickou kapitolu, která svou hutností čtenáře spíše odradí. Text plný citátů od Habermase a Adorna či desetistránkové pojednání o etymologii termínu „norma“ zavání zbytečným akademismem. Rovněž úvod a závěr upadají do nesrozumitelného filosofování a nejsou pro čtenáře jasným vodítkem, které by skutečně uvádělo do tématu a nakonec jasně shrnulo zjištěné poznatky.

Hawel se opírá o bohatý fundus německé historiografie, sociologie a politologie zabývající se historií a interpretací německé zahraniční politiky a německých dějin (za všechny uvedme experta na zahraniční politiku SRN, historika Gregora Schöllgena, z intelektuálů-klasiků Jürgena Habermase). Spektrum doplňuje novinovými články, zejména názory, které zaznívaly v konzervativních *Frankfurter Allgemeine Zeitung* a tvoří kontrapunkt k autorovým soudům. Kromě poznámkového aparátu, který je umístěn pod čarou, a seznamu literatury a pramenů neobsahuje kniha další pomocný aparát. Čtenář bude postrádat zvláště jmenný rejstřík.

Předmluvu díla sepsal Moshe Zuckermann, profesor historie a filosofie na telavivské univerzitě, který se netají levicovými názory. I nezaujatý čtenář se tak zpočátku těžko bude bránit pocitu, že se začítá do jakési radikálně levicové bible. Vystřízlivění z chmurných začátků se dostaví až při přechodu ke čtivému a navýsost zajímavému jádru knihy, kde sice ne každý musí s autorovými názory plně souhlasit (například označení evropské integrace za náhražku německého nacionalismu a nový rámec realizace německých velmocenských choutek), ale nemá důvod je nerespektovat, už protože Hawlova argumentace nepostrádá jistou míru přesvědčivosti.

Pavel Bobek

Michael Gallagher, Paul Mitchell, eds., **The Politics of Electoral Systems**. Oxford: Oxford University Press, 2008, 662 s. ISBN 978-0-19-923867-5

Cílem mezinárodního týmu vedeného zkušenými editory, Michaelem Gallagherem (Irsko) a Paulem Mitchellem (Velká Británie), bylo podat podrobný přehled typologií volebních